

Працький, т. е. Орацьки) и прихъть оуставъ врани и съ градомъ жт Маноуила епископа и ржцѣ отъсѣкошъ яемоу отъ плещоу прывѣіе, посемь мечемь расѣченъ и збѣремь повръженъ въ смѣдъ и грѣха ради шслпе, възненавидѣнь выст отъ людеи своихъ и отъ нихъ оудавленъ выст жжемь. Прием же власть вль (?) вльгарьскъж Цоки кезвожнши и собра вса християны и жть ж, боеводы, попы и дяконы и простцъ, понжди ихъ отъвршиса християнства, не оубо вѣшъ Бльгаре християне, и не повинжвшемса, шбы оуѣкнижшъ шбы же различно мжчибъ и не милостивно оукиени вышъ. Тѣхъ молитвами Боже помилоуи.

ИЗЪ ТРОИЦОСЕРГИЕВСКИТЕ ЖИТИЯ.

Въ „Троицосергиевската Библиотека“ са намира ржкописъ отъ XIV вѣкъ, въ който, между другите житиета на свѣтнете, са намира и житието на св. Власи. Тоя памѣтникъ е важенъ по двѣ причини: 1) езикътъ му (исключавая са правописанието, което е русско-славинско), както въ отдѣлните думи, така и въ израженията и въ граматическите форми, е старо-бжлгарски; 2) въ него са говори, че св. Власи е посѣщаль Бжлгария. Сѣки отъ насъ знае, че името на св. Власия е извѣстно почти на сѣки бжлгаринъ (св. Власъ) и че за тоя свѣтия са разказватъ различни легенди и предания. У насъ са намира такава народна легенда, въ която са разказва, че една година свѣти Власъ изморилъ козите на Свѣто-горските манастире само за това, защо калугерете имъ ловиле презъ него вятъ день рыба. Но и самото правописание, баремъ отчасти, свидѣтелствова, че тоя памѣтникъ е излѣзалъ изъ Бжлгария. Така напри-